

delige Udgifter“, som jeg har ved at opstille en Modsætning mellem den Post, som hedder „Kontorudgifter“, og den anden Post, som Indenrigsministeriet altsaa har paa sit Budget: „Almindelige Udgifter“. Det er saaledes, at hvad der ikke kan indføres under „Kontorudgifter“ — og det kunne dog ganske sikkert ikke disse to Rejser — maa, hvis det overhovedet skal komme paa Budgettet, ind under Kontoen „Almindelige Udgifter“, og det er ogsaa den Maade, hvorpaa Kontoen er ført i de forløbne Aar: Jeg tror, at det vilde være at gaa Ministeriet lidt for nær, at forlange, at man, naar en Embedsmand skal gøre en Rejse til en Kongres, skulde søge en særlig Bevilling dertil, naar man til Udredelsen af Udgiften netop har en Konto, som hedder „Almindelige Udgifter“ i Modsætning til Kontorudgifter. At der har fundet en Overskridelse Sted, er jo beklageligt, og det burde være undgaaet. Men det ærede Medlem kan ikke med Rette sige, at det er disse to Udgifter, som have medført Overskridelsen. Det er ganske sikkert, at der efter disse to Rejseudgifter er kommet andre Udgifter, om hvilke man med samme Ret kan sige, at det er dem, der have foranlediget Overskridelsen, Udgifter, som ogsaa paa naturlig Maade komme ind under denne Konto. Imidlertid skal jeg indrømme, at denne Konto ikke bør overskrides. Jeg er, som sagt, ikke enig med den ærede Ordfører i, at disse Udgifter, som ere afholdte, ikke bør afholdes af den Konto, som har Overskriften „Almindelige Udgifter“, men at de kunde have været afholdte af den, hvis den havde haft Overskriften „Udgifter af almindelig Natur“. — En anden Post, som der er gjort en Indvending imod, er Kontorholdsudgifter ved Ministeriet, altsaa den Konto, som jeg nylig nævnte i Modsætning til de almindelige Udgifter, idet der her er en betydelig Overskridelse. Men denne Overskridelse hidrører i det væsentlige fra, at Ministeriet for offentlige Arbejder er henlagt under Indenrigsministeriet, og at den Sum, som den Gang blev forudsat at ville medgaa til Kontorhold, har vist sig at være alt for ringe. Da dette havde vist sig, har Ministeriet i Fjor anmodet om at faa den paa-gældende Sum forhøjet fra 21,000 Kr. til 35,000 Kr., som altsaa var det Beløb, der havde vist sig at medgaa. Den hele Post er jo af den Beskaffenhed, at den ikke ganske lader sig beregne. Det er en ret stor Forskel, der kan være imellem, hvad der i de enkelte Aar kommer ind paa Indenrigsministeriets Kontorholdsudgifter.

Saa snart det altsaa blev set, at Posten blev overskreden og overskreden i saa væsentlig Grad, som Tilfældet er, blev der paa forrige Aars Finanslov søgt en højere Bevilling, og jeg har det Haab, at der med den Bevilling, som nu gives til denne Konto, ikke fremtidig vil finde Overskridelser Sted.

Finansministeren (Hørring): De Udtalelser, som vi hørte fra Ordføreren angaaende Betænkningens forskellige Poster vedrørende Finansministeriet og Justitsministeriet, give mig kun Føje til Gen-svar, for saa vidt angaar Udtalelserne om Vestindien. Den ærede Ordfører spurgte mig, hvad det var for Vanskeligheder, der stillede sig i Vejen for en Ordning af denne Sag. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at i Samlingen 1895—96 fremsatte daværende Finansminister Lüttichau Forslag til en Ordning angaaende de vestindiske Forhold, nemlig Forslag til Lov om Forandring i Kolonialloven af 1863. Dette Forslag, som jo for Resten var gammelt her paa Rigsdagen — det havde været fremsat i en Aarrække forinden — gik jo ud paa i Vestindien at sondre mellem de koloniale Udgifter og Statsudgifterne saaledes, at man overførte til Kolonierne en Del af de nu bestaaende Indtægter som kommunale Indtægter, men saa tillige paa-lagde Kolonierne uden Hjælp fra Statskassen at sørge for de kommunale Udgifter. I øvrigt blev saa Omsorgen for Koloniernes Eksistens varetaget af Staten og Statskassen — en i og for sig meget naturlig Ordning, svarende i det væsentlige til den Ordning, vi have herhjemme. Der blev nedsat Udvalg angaaende denne Sag, og dette Udvalg afgav Betænkning den 11te April 1896. Flertallet i Udvalget vilde imidlertid ikke gaa ind paa den Ordning, Regeringen havde foreslaaet, men forlangte, at Øerne skulde beholde det Selvstyre, som var tillagt dem ved Kolonialloven af 1863. Det maa her bemærkes, at dette Selvstyre er ikke blevet opretholdt og har ikke kunnet opretholdes i fuldt Omfang allerede af den Grund, at Kolonierne ikke have været i Stand til selv at bære de Udgifter, der ere forbundne med Styrelsen derovre. Flertallet vilde gaa den Vej, at man udsøndrede bestemte Omraader, med Hensyn til hvilke Staten skulde sørge for Kolonierne og afholde de dermed forbundne Udgifter, medens Kolonierne paa alle andre Omraader skulde sørge for sig selv. Det var jo en Vej, som var væsentlig forskellig fra den, Re-